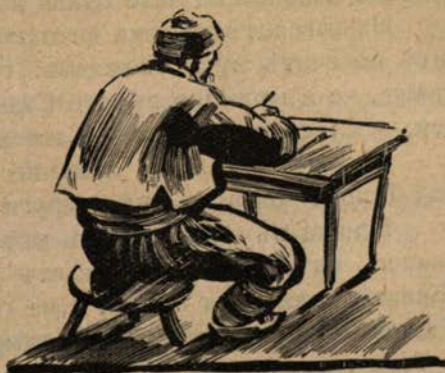

написа втори, изтри и него, после написа и трети...

Жаждата за подписване все повече и повече растъше. Той потърси други мѣста да се подпише. Глад-китѣ чинове примамиха погледа му. Отиде и на всѣки се подписа. А на излизане намѣри и вратата. Това му вдъхна вѣра, че се е научилъ на писмо. За да се увѣри, обаче, реши да се подпише нѣкъде, безъ да гледа въ подписа на главния. И ето училищната порта прикова очитѣ му. Той взе тебешира и почна да пише върху нея. При буквата „К“, обаче, ржката му спрѣ — не знаеше какъ да извие. Той постоя единъ мигъ, помъчи се да си спомни, па като рипна, та въ стаята. Видѣ на дъската,

върна се бързо и съ единъ замахъ откърти едно „К“ и всичко подирѣ нея. После погледѣтъ му неволно падна върху пейката въ градината. Бай Тано се крачна презъ цвѣтята, колѣнничи и набързо извъртѣ своя подписъ на пейката. Влѣзе въ

канцеларията. Забеляза бѣлъ листъ на масата. Взе моливъ и почна да пише. Тъкмо написа „Стан...“ и дойде до пустата буква „К“, нѣкой тропна вратата. Бай Тано трепна и изпусна молива, като видѣ главния.

Методий Савовъ, главниятъ учителъ, взе листа, върху който бай Тано бѣ започналъ да се подписва. Обърна го отъ една страна, обърна го отъ другата и гнѣвно завика:

— Защо си писалъ тукъ, бе? Не виждашъ ли, че това сж сведения за областния инспекторъ?

— Е... отде да знамъ... рекохъ да се опитамъ!